

[Lysholt Hansen.]

på Harvard universitetet, hvori han fremførte sin plan om et hjælpeprogram til genopbygning af det krigshærgede Europa. Formålet med denne plan var at hindre en politisk, en økonomisk og en social svækkelse af de europæiske lande.

Der blev allerede dengang og er også siden blevet filosoferet meget over de amerikanske motiver til Marshallhjælpen. Jeg er ikke i stand til at bringe noget nyt ind i denne diskussion, men jeg har blot i dag gerne villet minde om Marshallhjælpen, der forvort vedkommende — hvis ikke jeg har gale oplysninger — nåede op på ca. 2 milliarder kr., samtidig med at den åbnede udveje for den liberalisering af handelen i Europa, der gav os chancen for ændringen i erhvervsstrukturen herhjemme, som vi vist ellers ikke ville have fået.

Jeg skal ikke yderligere uddybe, hvad de ca. 13 milliarder dollars, der over Marshallhjælpen blev givet til det krigshærgede Europa, kom til at betyde for udviklingen i de 20 år, vi nu har været igennem. Jeg har bare syntes, jeg gerne ville sige dette, fordi vi jo glemmer så forfærdelig hurtigt, og jeg tror personlig, at den diskussion, vi har haft her i tinget de sidste par år og måske stærkest i de sidste par uger, hvis Marshallhjælpen ikke var kommet, ville have drejet sig om noget andet end den kamp, vi nu fører om at løse de velstandsproblemer, som det synes at være så vanskeligt for os at komme overens om.

Jeg har ikke kunnet lade være med at tænke på det, efter at vi har oplevet, at man både i pressen og her i tinget har kunnet fremmane den sædvanlige forundring og for visses vedkommende ligefrem forargelse over, at det fremsatte finanslovsforslag min-sandten igen i år sætter rekord med hensyn til udgifter og dermed også med hensyn til ydelser, skatteyderne skal af med. Jeg kan blot ikke forstå de politikere, der kan svinge sig op til denne forundring og forargelse. De har jo alle vidst, ja, vi har alle vidst, at det ville blive sådan. Vi kan jo blot tænke, og vi bør alle tænke, på den lovgivning, vi alle har stemt for, og vi kunne også se på de 3 års budgetter, som vi allerede sidste år fik forelagt her i tinget. Af dem fremgik det klart, hvorledes udviklingen i statens udgifter ville blive i det år, for hvilket der nu

er fremsat finanslovsforslag. Hvis man havde gjort sig den ulejlighed at tænke på disse ting, ville man ganske vist have snydt sig selv for forargelsens og forundringens glædesfølelse; man ville så med mindre overbevisning have kunnet fortælle sine hårdt ramte vælgere den gamle julehistorie om den grumme stat, der stiller så store krav, at der bliver mindre og mindre til overs til den enkelte selv. Jo, det tema vil der i kolde vinteraftener kunne spindes mangan en ende over, så de stakkels tilhørere rigtig kan føle, at det vist er meget koldere, end det i virkeligheden er. Når man så gør det, skal man blot huske på, at det altså også kun er en historie, og at man, når man har oplevet uhyggens dejlige, isnende fornemmelse, kan vende tilbage til virkelighedens verden og konstatere, at det alligevel ikke er slet så galt, som man gerne ville have at det skulle mærkes og føles.

Forholdet er jo det, at nationalproduktet hvert eneste år vokser med betydelig mere end statens og andre offentlige myndigheders udgifter. Trods visse politikeres ønske om at prøve at påvise det modsatte bliver der hvert eneste år stadig flere penge tilovers til den enkelte, så der både bliver penge til et merforbrug, et øget forbrug, og til en stigende opsparing, og sådan vil det, hvis vi ellers bærer os fornuftigt ad, også være i det kommende år.

Denne kendsgerning ændrer imidlertid intet i vor forpligtelse til at vise den aller-yderste påpasselighed med statens udgiftspolitik, og vore muligheder for at udvise denne påpasselighed er jo blevet betydelig forbedret gennem de seneste år, efter at vi er gået over til rammebevillingerne — der på det foreliggende forslag, i øvrigt for første gang, også tager §§ 2 og 25 med, hvad jeg er glad for — og efter at vi nu også har fået 3 års budgetterne. Jeg tror, jeg kan sige, at vi nu i finansudvalget og i folketinget har de arbejdsredskaber, vi behøver, således at vi, hvis vi har den fornødne vilje, vil være i stand til at gå i dybden med behandlingen af hovedlinjerne i driftsudgifter, i anlægsudgifter og i personalepolitikken inden for de enkelte ministerier og styrelser både i det kommende års budget og på lidt længere sigt.

Jeg hilser med glæde finansministerens bebudelse af, at 3 års budgetterne til næste